

В думите ѝ може да бъде прочетено желание за прошка, което се потвърждава от казаното по-нататък: „Разбира се, че за грешките търся прошка“⁹⁰⁶.

19.1.1. Свидетелство на Зефира Калинкова за баща ѝ – кмета Георги Табаков⁹⁰⁷

Дядо ми Киро Табаков и брат му Димо още като юноши остават сираци. Техният чичо ги поканва да живеят при него в град Барлад, Румъния и да изучават градинарство. След години упорита работа и учение се завръщат в Добрич, където със спестените пари закупуват ниви от заминаващите турци. С натрупания опит и знания започват да ги обработват и благодарение на следващите успешни земеделски години добавят още земи и оформят голям чифлик в с. Бранище.

Всичките пет деца на моя дядо завършват висше образование в чужбина. Баща ми Георги Киров Табаков, роден на 30 декември 1902 г., е бил най-изявеният от тях – с математически наклонности и силен характер, с уникално трудолюбие и великолепно физическо здраве. Любовта му към земята беше пословична. Затова, може би, родителските упования са били съсредоточени върху него. Завършва инженер-агрономство в Белгия и право в Румъния. Владееше перфектно четири чужди езика. След дипломирането се завръща в чифлика и се заема с модернизирания му – купува модерна техника (трактори и вършачки от най-известни фирми), отглежда най-добри породи животни, занимава се успешно с пчеларство, овощарство и градинарство. Напълно задоволява нуждите на голямото си семейство и дава поминък на много хора.

След Крайовската спогодба през септември 1940 г. започва приобщаването на Южна Добруджа към обществения и политическия живот на „майка България“ – изграждат се институциите и по силата на указ на цар Борис III за кметове на общини се назначават само юристи. От жителите на община Стефаново, в която влиза и с. Бранище, той единствен е с такова образование и затова е предложен за кмет на общината. Подчертано аполитичен, без управленски опит, той на няколко пъти отказва да заеме поста, но накрая се заселва в с. Стефаново, където от 1941 г. поема управлението на общината. Периодът е труден, но тогава в Добруджа имаше

⁹⁰⁶ Авторите цитират тези думи, тъй като това е единственото публично разказание на човек, участвал като „народен съдия“ в престъплението, наречено „народен съд“ в България, което те са установили в своите изследвания.

⁹⁰⁷ Свидетелството е предоставено на авторите от Зефира Калинкова от София специално за настоящата книга.

икономически подем. Спомням се, че селата бяха чисти, подредени, хората се трудеха на нивите спокойно и отглеждаха многобройната си челяд. Много селски семейства го канеха за кум, търсеха и слушаха съветите му, а по-малоимотните често получаваха продукти от него като подарък.

През 1943 г. в селото ни бяха изселени няколко фамилии на партизани от Плевенско и баща ми ги прие у дома за да работят и да са спокойни за настоящето си. Битовите грижи за тях той повери на майка ми, която се грижеше за осигуряване на храната им, за здравето и т.н., а при напускането им получиха и добри заплати. Спомням си, баща ми вече беше убит, чифликът унищожен, семейството ми напълно разбито, когато у дома ни в Добрич дойде непознат мъж да изкаже благодарността си на цялата група на изселените към нашето семейство и с истинска топлина на късче хартия написа думи на искрена голяма благодарност. Това късче аз приложих към многобройните си молби до ректора на Софийския университет след изключването на мен и брат ми по време на Унгарските събития през 1956 г.

Баща ми беше осъден на смърт от „народния съд“ на 8 март 1945 г. и присъдата беше изпълнена в 12 часа вечерта. Преди това ни дадоха възможност за последно свиждане (спомените ми за това и днес са много ярки). Тогава татко даде съвет на майка ми за нашето бъдеще – един от тях беше да приемем съдбата, да се примирим и да живеем по изискванията на новия строй. Тя обаче не се примири, прекарваше следобедите си на гробищата, пред трапа, в който бяха заровени убитите, говореше открито, че баща ми е невинен и е станал жертва на човешката ненавист.

През 1947 г. започнаха чести обиски у дома ни, през 1948 г. те станаха ежеседмични и набедиха майка ми, че снабдява горяни с превързочни материали, и през месец януари 1949 г. я арестуваха. Прекара до април в Дирекцията на милицията и след това я въдвориха в концлагера в с. Ножа рево. Там беше година и девет месеца. За страданията си в лагера никога не сподели нищо. До края на живота си през 1995 г. тя не повярва в нашата „десетоноемврийска свобода“ и често ни отрезвяваше от еуфорията с думите: „Комунист власт не дава!“

Баща ми никога не е участвал в политически организации, беше отявлен русофил, владееше перфектно руски език. Присъдата му е резултат от ненавистта на човек, който също е учил в чужбина, но не беше завършил нищо, а имаше неистова амбиция да заеме кметския пост. В онези години личната омраза е била причината за много погубени животи!⁹⁰⁸

⁹⁰⁸ С решение № 121 от 18 февруари 1998 г. по дело № 819/1997 г. Върховният касационен съд с председател съдия Румен Ненков отменя присъдите на Любен Петров Станчев, Атанас Цветков Михайлов и Георги Киров Табаков, постановени от „народния съд“ в Добрич по наказателно дело № 3/45, и тримата са признати за невинни.